

„Af høstfølgende Fortegnelse vil det ses, hvormange Strandinger der i de sidste 10 Aar er indtruffet ved Liselund og i Nærheden deraf; ved selve Liselund og nærmeste Kyststrækning sydføst er indtruffet 12, og paa Kysten nordvest for Liselund 10 (ved Borre Mose o: Korsfletten og Nordsejld). Ved disse ere 2 Mennekeliv gaaede tabt (den ene af de Forulykkede blev ihjelslaet af det omdrivende Tømmer under Forsøget paa at svømme iland), men af Fortegnelsen vil det tillige ses, at der ved en i Aaret 1866 ved Liselund — ved Numle-
renden — indtruffen Stranding forulykkede 5 Menneker; ved Strandingen af Skonnerten „Balder“ under Korsfletten den 21de Oktober sidstleden blev vel hele Besætningen reddet, men først efterat den i flere Timer havde sidet i Rigningen.

Jeg maa derfor tillade mig at anbefale Planen om at oprette en Redningsstation med Skatapparat paa Møen, ligesaa vel som at den stationeres paa den nordøstlige Kyst; men jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt det af Ministeriet foreslaaede Sted — Liselund — er det heldigste, og det af følgende Grunde:

1. Ved Liselund er Kysten gjennemgaaende saa dyb — vide Generalstabens Kort med Dybde-
maalingen — at Skibene, der i Reglen altid strande med N. O. og O. N. O. Wind, altsaa med Svivande, i Almindelighed komme saa tæt ind under Landet, at Besætningerne ere udenfor Fare, naar de ville blive ombord, indtil Veiret bedager sig.
2. Ved Liselund findes vel de nødvendige Bygninger til Opbevaring af Apparaterne hos Skovrider Christensen; men det vilde skorte paa Mandskab, som jo strax maa være ved Haanden, idet der foruden nævnte Christensen kun bor een yngre Mand i umiddelbar Nærhed, og undertiden vilde den nødvendige Hestekraft maaske end ikke kunne faaes paa selve Stedet, men maatte hentes en lille Fjerdingvei derafra paa selve Gaarden Liselund.

Jeg skal derimod tillade mig at foreslaa Stationen lagt ved en af de nordøst for Borremose (Korsfletten) nærmest Stranden liggende Gaarde, hørende til Malebæk; her ere de fleste Strandinger indtrufne i de senere Aar, den nærmeste Kyststrækning er kun 5—6 Fod dyb imod 6—9 ved Liselund, og Skibene staa altid her fjærned 100 à 150 Men fra Land; der findes her 5—6 Gaarde i Nærheden, hvorfra Hestekraft og Mandskab vil kunne faaes, og blandt dette tror jeg, at en ung Mand, en Gaardmands søn — han har været Overkonstabel i Artilleriet, er 26—27 Aar gammel — vilde være særlig skikket til at være Formand paa Stationen; der er hurtig Kjøreforbindelse mellem Malebæk og Liselund gennem Skovene saavel som mellem

Malebæk og den sydlige og sydsøstlige Kyst ad de ordinære Veie. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Malebæk vilde være det heldigste Sted, efter som Fleertallet af Strandinger her i Jurisdiktionen indtræffer paa Dens nordøstlige Kyst.

Naar Ministeriet spørger, om der findes det til Redningsapparaternes Betjening fornødne dygtige Mandskab, og jeg herpaa har svaret bekræftende for Malebæks Bedkommende, er dette dog selvsølgelig kun at forstaa saaledes, at der findes Mænd, som efter forudgaaet Undervisning i Apparaternes Brug ville kunne blive istand til at betjene disse.

I sin Følgeskrivelse udtaler Amtmanden i Præstø Amt, at en Skatstation paa Møens Østkyst, om ikke just nødvendig, dog maa anses som meget ønskelig, og at han med Politimesteren maa holde for, at Stationens rette Plads maatte være ved Nordøstkysten i Nærheden af Borre Mose i en af de paa Korsfletten værende Gaarde.

I Henshold til Ovenstaaende foreslaar Udvalget Oprettelsen af de to nævnte Skatstationer, idet der ved Betegnelsen „i Omegnen af Liselund“ gives Ministeriet en vis Frihed i Valget af det mest hensigtsvarende Punkt. Afstandene ere her saa smaa, at en Station i Nærheden af Liselund ikke vil være synderlig langt fra Korsfletten og omvendt.

Med Hensyn til Understøttelsen for de Tilskadefomne maa det erindres, at denne ifølge Loven af 26de Marts 1852, § 6, skal beregnes efter Reglerne i Invalideforsørgelsesloven af 9de April 1851. Sidstnævnte Lov er imidlertid bleven afløst af en ny Invalidelov af 20de November 1876, og beregnes Understøttelserne efter denne (jfr. Bilag II.), vilde de Paagjældende blive langt gunstigere stillede, hvorfor Udvalget fremkommer med Forslag i denne Retning. Endvidere gaa de herhenhørende Vædringsforslag ud paa at fikke de Mænd Understøttelse, der komme til Stade ved Anvendelsen af Skatapparaterne eller ved i egen Vaad at forsøge paa at redde Skibbrudne.

Hvad angaar Enten efter de ved Redningsforsøg Omkomne, da vilde selv Anvendelsen af den nye Invalideforsørgelseslov ikkun hjemle dem høist en Understøttelse af 100 Kr. foruden en ringe Pension ifølge en anden Lov af samme Dato. Denne Understøttelse, der ikke engang naaer op til, hvad der under forskellige Former ydes Fattiglemmer i forskellige Kommuner, maa anses for overvættede ringe, og Udvalget har derfor stillet sit Forslag vedrørende Enterne og Børnene. Det er ganske vist en Skjønssag, hvor høit man her skal sætte Hjælpen, men naar der ses hen til de ganske særlige Omstændigheder, der i det foreliggende Tilfælde have medført Familieforsørgere Død, og naar man erindrer, at der Intet er, som i den afgjørende Stund mere kan lamme Redningsmandskabets Handlekraft end